

— Хей, стой! Кжде?

Косю спира. Чува гласъ, озърта се, гледа. Никого нѣма. Рече да прекрачи, нѣкой пакъ извика:

— Стой! Кжде?

И го перва по бузата. Чакъ тогава Косю го вижда. Я! То било. Напрешното врабче. Сщшото, рошавото, хитротото, гдето цѣль денъ се мжчи да го хване съ решетото и не можа. То! Цѣло-цѣлненичко, Препрѣчило пжтя, не му дава да мине. Заканва се сърдито:

— Хайде, да те нѣма!

Косю се чуди. Пита го:

— Ами тебе?

— Азъ имамъ работа тукъ, чакамъ, — настрѣхва врабчето.

— Кого чакашъ? — очудва се Косю.

— Чакамъ батя. Той скоро ще мине.

— Че кой ти е бати? — тѣпче Косю на едно мѣсто и — ха, да викне и да изплаши врабчето, то му писва на ухото:

— Бати съ голѣмата торба. Той мене пита кому какво да занесе.

— Бати ти ли? — очудва се Косю. — Той не ти е бати. Питай мама да ти каже. Той е старъ, побѣлѣлъ, азъ го знаа. Викатъ го дѣдо Коледъ...

— Тѣй го викатъ, дѣдо Коледъ, — сърди се врабчето, — и пакъ ми е бати.

— Че защо?

— Тѣй. Ако не ми бѣше бати, щѣше да ме сложи въ голѣмата торба и да ме помѣкне нанѣкжде. Щѣше да ме донесе у васъ.

— Охо! — не вѣрва Косю. — То още се не знае.

Врабчето пакъ настрѣхва:

— Знае се. Само ти не го знаешъ. Той ти блѣсна решетото, когато го заложи да ме хванешъ. Видѣ ли го?

— Не съмъ, — премигва Косю и иска да си спомни.

— Не съмъ. Той кжде бѣше?

— Задъ тебе. Стои и те дебне. Щомъ видѣ, че ми е лоша работата — тупъ! — блѣсна ти ржката. Решетото се захлупи, и азъ побѣгнахъ. Бати ми е, я!

Косю пакъ затропва на едно мѣсто.

— Стига си приказвало! Пустни ме да мина!